

tingets Flertal den Gang var gaaet med os, saa var et af to sket: Enten vare Regeringen og Landstinget gaaede med — det var dog muligt — og saa havde vi faaet Sagen i Gang, og det kunde dog nok være, at var den først kommen i Gang, havde vi undgaaet hele den Kamp om den Sag, som senere kom til Stede, eller ogsaa havde Regeringen været nødsaget til at trække sig tilbage. Efter min Overbevisning vare Forholdene saa den Gang. Men den Vej vilde man ikke, man holdt paa, at Gennemførelsen af Indtægts- og Formueskatten var langt vigtigere end en fornuftig Brug af de 30 Millioner. Naa, senere gik jo Tiden, og saa kom vi en halv Snes Aar efter ind i provisoriske Forhold, den provisorisk delvise Gennemførelse af Forsvarsforanstaltningerne. Herom skal jeg ikke udtale mig videre. Jeg deltog selv deri, det er gjort Gerning, den faar Historien at dømme, den faar staa eller falde for dens Dom. Det kan ikke nytte her i dette Øjeblik at tale videre om den Ting. Hvad det derimod kan nytte at tale om, dertil vender jeg nu tilbage og vil ende dermed — det er Stillingen i dette Øjeblik. Og derom tillader jeg mig at sige, at jeg forstaar, at over for en Regering, som man slet ikke har nogen Tillid til, kan man sige: En saadan Regering have vi ikke Lyst til at give en ny Organisationslov, en saadan Regering ville vi, selv om den stiller Forslag derom, ikke bevilge store Midler til Fæstningsudvidelser, eller hvad der maaske ellers kunde tænkes og ønskes, det ville og det kunne vi ikke. Jeg forstaar den Ting, men som jeg sagde før, jeg forstaar ikke, at man paa Grund af den mindre stærke Tillid eller, om De ville, Mistillid til den høje Regering vil bevirke, at Forsvaret positivt gaar tilbage Aar for Aar, og det begyndte man just paa i Fjor. Man nægtede i Fjor de nødvendige Bevillinger til Fortsættelse af de militære Værksteder, og det kunde naturligvis gaa et Aar, thi i den Tid kunde de militære Værksteder rimeligvis holdes vedlige ved at arbejde for Marinen eller Gud ved hvad, men det kan ikke blive saaledes ved, det er umuligt, medmindre man virkelig vil ødelægge den Fabrikation, som vi nu en Gang have indført her i Landet med store Bekostninger, men som i Virkeligheden forrenter sig meget godt, da man derigennem ubetinget faar disse Sager billigere gjorte, end om man skulde have det alt sammen fra Udlandet, lige som det ogsaa maa siges at være sikrest for et Land at have den Slags Fabrikation i selve Lan-

det, saa vidt muligt er. Der er en anden Ting, man slog en Streg over i Fjor, og det var Indkøb af Kanoner til Prøve. Den nuværende Kanonforsyning er jo ikke saa god, som den burde være, og med nogen Betænkelighed vilde man se vort Artilleri gaa i Kamp med de Kanoner, vi have. For hvert Aar, der gaar, vil det selvfølgelig blive værre og værre. Man ønskede derfor fra Regeringens Side at faa en større Sum — jeg husker ikke i Øjeblikket hvor stor — 200,000 Kr. eller hvor meget det nu var, til at faa indkøbt Kanoner for at faa at vide, om man skulde gaa til det franske System, Canet-Creusot, eller til det tyske, Krupps, eller et andet System eller maaske et engelsk, jeg ved ikke hvilket, det er ogsaa mig ligegyldigt, men det blev uden videre nægtet. Ogsaa her bevirker man i Virkeligheden ved at nægte en saadan Bevilling, at Forsvaret bliver daarligt og gaar ned ad, og det har man ikke Ret til over for Landet og over for Folket, om man saa har nok saa stor Mistillid til den Regering, der sidder.

Og saa vil jeg ende med at sige, at jeg lige som de Herrer i høj Grad haaber paa, at de af os forelagte Skattelove skulle kunne gennemføres, men man kan jo dog ikke være blind for, at der er Kræfter og stærke Kræfter i Bevægelse imod dem, og at det kan komme til at staa paa ganske enkelte Stemmer oppe i Landstinget, om det skal lykkes eller ikke. Jeg tror ikke, at man til syvende og sidst gør saa overordentlig klogt i at stille sig alt for afvisende over for saadanne Sager, som de, der staa vakkende, sikkert have megen stor Interesse for.

Ja, hermed har jeg tilladt mig at udtale, hvad jeg finder kan være tilstrækkeligt under denne Sags 1ste Behandling. Vi kunne jo senere se, hvorledes det udvikler sig, og vi faa jo Lejlighed, jeg vil sige mere end nok, til Taler her i dette høje Ting.

J. H. Jensen: Det er jo selvfølgelig ikke det mest heldige at faa Ordet lige umiddelbart efter det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, idet han indtager en saadan politisk Stilling for Øjeblikket, at vi maa være klare over, at alle Medlemmer af dette Ting ønske at høre, hvad han vil sige. Imidlertid har jeg det Haab, at jeg dog alligevel skal faa nogen Ørenlyd, idet jeg i alt Fald ønsker at omtale en Sag, som har mer eller mindre Interesse for alle, der her ere til Stede. Hovedindholdet af, hvad jeg ønsker at